

Wees-gegroet en de H. Sakramenten . . . De dames waren allen in bewondering voor haar ! En zij had nu ook het stemrecht ! De zusters leidden de oude dames voorzichtig de trappen van het Raadhuis op en hadden uitgelegd hoe er gestemd moest worden.

Eens moest hij met tante op bezoek bij een van de oudjes, die niet lopen kon. Gearmd schoven zij langzaam door de gang en kwamen langs de kapeldeur.

„Hier is de kapel,” zei tante met eerbied. „Kijk, Bert, en dan doe ik zó !” Hij keek en zag hoe haar grauwe rechterhand het kruisteken maakte van het scheef-gebogen grijze hoofd naar de verzakte schouders en de ingedoken borst.

„Zie je, dat hóórt zo . . .” fluisterde zij.

„Ja, ja,” zei hij terug, „u weet 'et nou goed.”

Bij de oude dame zaten zij een kwartiertje en neef Bert hoorde zich prijzen om zijn hulpvaardigheid.

Zo gingen die reizen geregeld, elke vakantie, drie jaren lang. Het was een grote rust dat tante niet meer over geldzaken behoefde te zeuren; er was nu net genoeg van de lijfrente, van een beetje interest en van de ouderdomsrente. Maar allerlei overbekende verhalen hoorde hij weer vertellen, vooral over die dievegge van een dienstmeid, die akelig ruwe diakonessen en die spoken van Braatvissen. Ach, wat was er toch weinig hartelijkheid op de wereld . . . En dacht Bert wel aan tante's graf? . . . Hij moest voor een nette begrafenis zorgen ! Gelukkig was het graf al gekocht . . . Die lieve arme oom, . . . dat die vóór haar had moeten sterven ! Moeilijk verborg zij haar voldoening, dat zij, de derde vrouw, naast den kolonel zou rusten . . .

Verheugd was tante Loe ook, toen neef Bert haar op een keer vertelde dat hij de kanapé nieuw had laten overtrekken, en dat al hun kennissen wisten dat hij van háár afkomstig was, en altijd zeiden: „Zie-zo, we zullen maar op tante Loe gaan zitten.”

„Och, dat vind ik aardig,” zei ze met een verheerlijkt glimlachje. Neef vertelde maar niet dat er een vriendin van zijn vrouw was, die er aan twijfelde of tante Loe wel bestond en die ook eens ondeugend had gevraagd of 't misschien een jong vriendinnetje was, aan wie hij die vakantie-bezoekjes bracht . . .

Bij het afscheid gaf tante hem een zijden paraplu mee: „Mijn beste paraplu, . . . hij is duur geweest, helemaal van zij. Geef 'em an je vrouw, ze zal 'em mooi vinde.” Thuis, bij het ontrollen en opsteken, bleek het overtreksel geheel verteerd te zijn van ouderdom. De nicht gaf het ding mee aan de kar van het Leger des Heils.

Eens had neef Bert een angstig ogenblik gehad. Het was den vorigen zomer, een half jaar geleden. Tante had geheimzinnig rondgekeken en gevraagd: „Is zuster er niet?”